

El Símbol de la Democràcia

Novel·la
(4)

A desgrat del regirament que ha sofert la muntanya de Montjuich amb motiu de les obres per a la futura Exposició, a desgrat de pendre, cada dia més, aspecte de parc aristocràtic, contrariant esforços i propòsits, segueix essent la terra santa de la plebs, lloc de romiatges i devocions de tota la gentada que viu al seu redors. Una corrent de multituds no s'estronca pas amb un dia ni amb molts anys. Els agricultors coneixen les dificultats de desviar una corrua de formigues de la seca d'un arbre callaminada per la dolcesa dels pugons i la frescor de les fulles. I Montjuic té innombrables dolceses i innombrables frescors. L'expropiació forçosa ha aterrat barraques, ha arrasat hortets, ha destruït cofurnes on sojornaven en santa pau famílies troglodítiques, ha netejat, sense contemplacions, escombrant misteris i confrades suspectes, tota la vessant aprofitable; però no ha pas acabat amb el prestigi ancestral que tenen aquells paratges ni amb l'encís que hi troba el poble, el poble senzill que hi cerca el que no té allà baix, en l'apilonament urbà, en la penombra dels pisos estrets i de les cixides pudentes.

En aqueix temps de verdor i reffloriment hi pugen famílies senceres amb patifells de romeus sibarites, parelles amoroses, mares amb filles anèmiques o convalescents, però el que més abunda són dones i ballets que hi duen a pasturar el xai de Pasqua i desvagats dels dos sexes que s'entretenen contemplant les flors, recollint herbes, confraternitzant amb pastors i pastores i l'estessa de cases, cercant el sol-i-ombra per a revenir-se de la pujada i no agafar un cadarn.

Els marges es formen grups idíl·lics d'infants, dones i bens, mereixedors de la lira de Virgili, entre els quals transita hieràticament l'ermita de Montjuic, aquell solitari incomparable de cabells i barba tolstoians, únic supervivent de les tribus bàrbares que antany usufructuaren la muntanya; únic que no han pogut foragitar amb l'exèrcit d'arquitectes, ni amb el núvol de picapedrers, paletes i minaires que envairen l'afrau.

Jo sento una gran i pregona admiració per aqueix fill de la naturalesa imperterrita entre els tràngul formidable d'urbanització i jardineria que sosmou Montjuic. L'he retret ja molts cops i no em cansaré de retreure'l fins que se n'adonguin, i sigui conegut i la faci la justícia que es mereix.

Per a referir
veure de
Montjuic i del
a natura i de
la Catalunya

A vegades l'apostòlic personatge s'atura i dirigeix la paraula als pastors, als maillats i les criatures. Res tan commovedor com aqueixes prédiques en plena muntanya que recorden els temps bíblics.

Ovireu la figura imponent del catequista assegut sobre una roca. Als seus peus, mig estenellat hi ha un adulte que aguanta el germanet a la falda, més enllà, unes noies han aturat el pas per oir-lo, després s'hi atança un obrer i més nins i més donzelles amb comares que allarguen el coll atentes i encisades. El sol endaura la cabellera del predicador que se li esmuny per l'esquena. La barba li baixa fins a la cintura i es remou a batzegades, marcant el ritme de la paraula.

El gec, llarg, pren una esllanguida posició de lúnic i la mà acciona amb calma solemnia, reposada, tranquil·la, serena, com la d'un possessor de la veritable doctrina, que no li calen exaltaments per a convèncer i encarrilar les ànimes.

I darrera aquesta mà persuasiva tota la grandesa dels horitzons, tot l'alzdr pàlit de la tarda, de les platges de Llevant sembrades de pobles i perfilades d'espumes, tot el mar adormit amb velles blanques i tota la urbs rumurosa afinant-se amb tonalitats de naere.

I ádhuc els xais deixen de pasturar per a oir el profeta.

I la profecia jo no la conec, però la sospito. Mai el Montjuic serà altra cosa que el Sinai de la democràcia.

Retorn BRUDENCI BERTRANA